

дѣла заниманиј уставахъ въ крайна ускладность. Вместо първія имъ главатари и беюве, кои сѫ гы водила въ старо времѧ въ марсовое поле, водѣхъ гы вышерѣчніи Чари-Баши въ зеленый ливади да пасжть коніе!.... Вместо старого си знамена златовѣнчанаго льва, носяще единъ отъ тѣхъ на чирвено платно изображенъ мухамеданскіи поль-иѣсяцъ!... Того же знаменонохца на присмѣхъ наричахъ чаушъ по турски, кое значи знаменоносецъ. Онъ имаше на главѣ си шапкѫ отъ лѣсичѣ кожѣ рунтавъ, отъ кої высѣхъ и три цѣли лѣсичи опашки за украсенія! Народная гайда и разни свирки гы съдружвахъ, и на всякое запираніе да си починахъ, захващахъ Бѣлгарскій тропливъ игроводъ (хоро) и играижъ толко сильно, къту да ся търси земя. Тии бѣлгарски воиници и до днѣсъ еще ходїтъ въ Цариградъ карани на таѣ службѫ и *войникъ куралери* ся є съ хранило.

Отъ Михаль-Беево има спомини сѫ остали слѣднія. Въ Ихтианъ, укрїжіе малко, отъ нѣколко бѣлгарски села близо до горный Самоковъ, находася и до днѣсъ одно спахіско турско домородство, Михаль-Беевци называемо, види ся че сѫ потомци потурнаци помянѣтаго Михаль-Бея.

Въ Секафъ-калеми въ Цариградъ (министрство задужбинахъ), дѣ сѫ записани и събирѣтъ приходи отъ подаренія въ разна мѣста Турціи притяжанія джамінска, имаретска и проч., има въ тамошнія архиви, и Михаль-Бей вакуфу, то есть, принесено нѣщо и завѣщано за задушіе отъ Михаль-Бея.

Въ Ординъ-градъ (Едрене) съществува камъ мостъ на рѣкѣ Тунджѣ (по бѣлгарски Яворица), кой носи и до днѣсъ имя *Михаль-Бей кюпрюсю*, то есть, Михаль-Беевъ мостъ. Близо до моста напрѣкъ камъ Сѣверъ съществува джамія, имаретъ Михаль Беевъ, задушіе Михаль Беево, коя има свои приходы упрѣдѣлени отъ Плѣвенъ-градъ, не дающъ отъ Бѣла. Негови наслѣдники ся питаютъ отъ таѣ задушбинѣ и земѣтъ опреѣденѣ платка. А всякий Четвъртъ имъ ся дава пилафтъ и зерде, спорядъ турский обычай